

Mitt recept för att få mina bjudningar trevliga

Professor Alma Söderhjelm ger ett recept, som säkert ska bli avskrivet

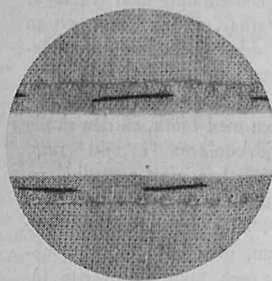
Den fråga uppskattas livligt av undertecknad, som själv är mycket road av sällskapsliv, men som sedan några år tillbaka endast motvilligt går bort, och i synnerhet på så kallade stora bjudningar. Inte för att det i sig själv är tråkigt, men för att händelseförloppet på en dylik går i den samma traderrallen, och man vet ut och in redan när man kommer, huru allt skall förlopa. Finns det något så gräsligt som enformighet? Är det inte alla moderna människors stötesten? En bjudning som är lik de tio närmast föregående är själsdödande. Underbart nog kan bjudningar, även olika sammansatta, bli precis lika varandra. Huuuu . . .

Mitt första villkor när jag har bjudning är att göra »grupper», det vill säga ordna så att inte alla komma att sitta kring ett runt salongs- eller herrumsbord före och efter maten eller vid ett avlångt bord under maten. Det är svårt, ty det får inte se arrangerat ut. Och människor äro ju så vana vid just det runda och avlånga bordet, att de förefalla att sitta i sjön, om man ber dem slå sig ner vid sådana som är annorlunda beskaffade. Men man strävar och kanske kommer till målet. Alltså: jag ordnar i rummet bredvid salongen en tilldragande »hörna», och där lockar jag in några stycken genast för att vänja dem vid platsen, som de på grund av infödd konservatism parad med blyghet och en liten kvarbliven aning middagsuppsluppenhet sedan återtaga. Jag bjuder dem till bords vid ett runt bord. Har jag stor middag så skarvar jag det på sidorna med två mindre rektangelformade bord. Jag lägger inga kort i tamburen. Innan man går in till smörgåsbordet får herrarna draga sina nitar — och kanske en eller annan vinst — i en vacker urna som bjudes omkring. Övriga skapar genast stämning. Gärna kan då damens namn återföljas av två eller fyra rader om hennes öppna eller förborgade förtjänster.

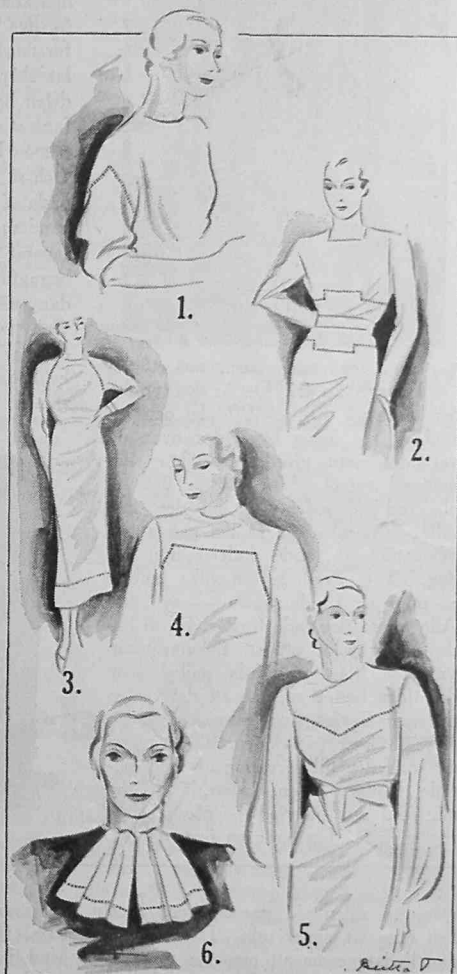
Jag sade smörgåsbordet. Jag bjuder (Forts. å nästa sida.)

DEN MODERNA FALSKA HÅLSÖMMEN

är vår vän — när vi sy nytt av gammalt

De båda kanterna fällas och sys upp på lämpligt avstånd från varandra på styvt papper.

En omotiverad söm skvallrar om ändring, och det eftersträva vi inte precis, vi som vilja vara flotta och eleganta utan att det får kosta för mycket. En hälsöm verkar »arbetat», hälsömmar äro moderna — alltså fram för hälsömmar! Utförandet är ytterst enkelt, vi visa här med ett par bilder hur det går till!

1. Ett utmärkt sätt att laga en gammal ärm som är sönder på armbågen.

2. Klänningen för kort — längda den genom att sätta in ett parti i midjan!

3. Längda klänningen nertill med en ribba och sy i ärmarna med falsk hälsöm för att få helhetsverkan.

4. En gammal uringad klänning göres hög i halsen genom en besparing som sys fast med hälsöm.

5. En annan idé för att få klänningen höghalsad.

6. Scarfen är för kort — skarva med hälsöm!

Man syr med silke eller moulinégarn — vi ha för tydlighets skull här använt svart garn. — Fäst garnet på ena sidan, tag ett litet stygn på den andra, sy sedan om den spända tråden, två eller tre gånger,

fäst tråden, smyg med nålen inuti sömmen en halv cm., stick upp den och sy nästa stolpe.

